

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 112.846 van 25 november 2002
in de zaak A. 103.608/XIV-3373.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaten F. en R. COEL,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Kardinaal Mercierplein 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 19 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 december 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 maart 2001;

Gelet op de beschikking van 14 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 11 september 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDENBERGHE die, loco advocaten F. en R. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 14 september 2000 en zich op 27 september 2000 vluchteling verklaart; dat op 5 december 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 21 maart 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 22 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, een Armeens staatsburger zou in Armenië problemen hebben gekend, omwille van die van haar schoonzoon H. G. (ov. 4.845.810). Bij de parlementsverkiezingen van mei 1999 zou betrokkene's schoonzoon G. (echtgenoot van betrokkene's dochter L. M. (ov. 4.845.810) te Artashat vertrouwenspersoon zijn geweest van zijn neef G. H. die kandidaat was. Op 8 juni 1999 zou betrokkene's dochter L. met haar dochttertje Karina bij betrokkene te Yerevan zijn ondergedoken. Haar man G. zou haar dit hebben geadviseerd nadat een vriend van hem, A. was neergeschoten. Daar zou L. 's nachts zijn geïnformeerd dat A. was overleden en hun huis was afgebrand. Op 10 juni 1999 zou betrokkene's dochter L. door haar man zijn opgehaald terwijl hun dochter K. bij betrokkene zou zijn achtergebleven. Op 12 juni 1999 zou betrokkene zijn bezocht door politiemensen die op zoek waren naar haar schoonzoon op verdenking van moord.

Op 13 juni 1999 zou betrokkene L. hebben ingelicht dat G. werd gezocht en dat ze niet mochten terugkeren. Vervolgens zouden L. en G. naar België zijn gevlucht, waar ze op 18 juni 1999 asiel vroegen. In juni en juli 1999 zou betrokkene nog een aantal keer zijn bezocht door mensen van de politie en het parket, maar ook door onbekenden die op zoek waren naar haar schoonzoon. Op 3 augustus 1999 zouden drie onbekende mannen met geweld betrokkene's deur hebben opengeduwde, waardoor betrokkene op haar hoofd viel en het bewustzijn verloor. Betrokkene zou ter verzorging tot 8 augustus 1999 zijn gehospitaliseerd. Op 8 augustus 1999 zou betrokkene's zoon zwaar toegetakeld, zijn thuisgekomen. Hij zou door dezelfde onbekende mannen zijn aangevallen. 's Anderendaags zou betrokkene telefonisch zijn bedreigd. Op 10 augustus 1999 zou betrokkene's zoon door de politie zijn opgepakt en in het politiebureau zijn mishandeld. Op 12 augustus 1999 zou Chatchatrian, een 'belangrijke politiefunctionaris' van betrokkene 10.000 dollar hebben geëist in ruil voor de vrijlating van haar zoon. Omdat betrokkene deze som niet bezat, zou ze aan Chatchatrian haar appartement hebben overgedragen, waarna haar zoon op 13 augustus 1999 zou zijn vrijgelaten. Vervolgens zouden betrokkene, haar zoon en kleindochter Karina gaan wonen zijn bij familie in Ararat. Op 3 september 2000 zou betrokkene in Ararat één van haar onbekende aanvallers hebben opgemerkt en het gerucht hebben opgevangen dat ze werd gezocht. Op 4 september 2000 zou betrokkene met haar (minderjarige) kleindochter uit Armenië zijn gevlucht. Op 14 september 1999 zijn ze België binnengekomen, waar betrokkene op 27 september 2000 asiel vroeg. Betrokkene is niet in het bezit van enig (identiteits-)document.

Er dient te worden opgemerkt dat uit betrokkene's verklaringen blijkt dat haar ingeroepen problemen het rechtstreeks gevolg zijn van de problemen die haar schoonzoon H. (ov. 4.845.810) in het kader van zijn asielaanvraag opwierp. In het kader van zijn asielaanvraag werd echter door het Commissariaat-generaal op 31 mei 2000 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen, nadat werd vastgesteld dat geen geloof aan zijn asielerlaas kon worden gehecht. Bijgevolg kan er ook niet worden besloten dat er elementen voorhanden zijn

om te stellen dat er in hoofde van betrokkene een vermoeden van vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 december 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

Dit is de bestreden beslissing;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste en een tweede middel aanvoert die luiden als volgt:

“Eerste ernstig middel: Schending van de wettelijke opdracht van verweerders

Overwegende dat de Commissaris-generaal er zich in zijn beslissing mee vergenoegd zich te beperken tot de blote vaststelling dat vertoogsters asielaanvraag moet worden afgewezen omdat zij zich baseert op het asielverzoek van haar schoonzoon die werd afgewezen als niet ontvankelijk per 31 mei 2000 door de C.G.;

Dat de Commissaris-generaal daar zijn taak te licht opneemt en verzuimt te polsen naar de redenen voor asiel die worden aangedragen door vertoogster en die een verduidelijking zouden kunnen betekenen van het eerdere asielrelaas van de schoonzoon van vertoogster zoals dit zijn opdracht is;

Dat het bestaan van de bevestigende beslissing van weigering verblijf de dato 31 mei 2000, waartegen evenwel annulatieberoep werd aangetekend op zich al te gemakkelijk is om ieder asielverzoek van personen die gewag maken van het asielverzoek van de heer H. ook maar moet worden afgewezen;

Dat dergelijk handelen niet hoort tot de opdracht van de Commissaris-generaal in de fase van de ontvankelijkheid;

Dat overeenkomstig de geldende regels van het Belgisch administratief recht de Dienst vreemdelingenzaken, en in geval van dringend beroep de Commissaris-generaal, moeten bewijzen dat er een grond voor niet-ontvankelijkheid bestaat;

(zie: M. Bossuyt, “uiteenzetting over de voorgestelde wijzigingen in de Vreemdelingenwet voor de Senaatscommissie voor de Binnenlandse aangelegenheden”, Parl. St. 1992-93, nr. 555/2, (54), nr. 4)

Dat in de fase van de ontvankelijkheid de autoriteiten genoeg moeten nemen met een aannemelijk, dit wil zeggen samenhangend, niet tegenstrijdig en waarschijnlijk vluchtverhaal; (zie D. Vanheule, “Vluchtelingen: een overzicht”, Mys en Breersch, Gent, tweede uitgave, 1998, nr. 348)

Dat bovendien de term ‘kennelijk’ in artikel 52 §1, 7/ Vreemdelingenwet de beslissingsbevoegdheid van de administraties nog verder beknot tot gevallen waarin het ontbreken van elke ernstige aanwijzing van gegronde vrees voor vervolging duidelijk herkenbaar is;

Dat van zodra er ook maar enig ernstig element is aangebracht of er twijfel bestaat of de gevreesde vervolging al dan niet bestaat moet de kandidaat vluchteling het voordeel van de twijfel worden gegeven en moet hij worden toegelaten tot het onderzoek ten gronde; (zie D. Vanheule, “Vluchtelingen: een overzicht”, Mys en Breersch, Gent, Tweede uitgave, 1998, nr. 349 ev)

Dat evenwel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meent een beslissing te moeten nemen louter op grond van het feit dat de echtgenoot van vertoogster geen gevolg zou hebben gegeven aan de oproep van de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat in plaats van de verklaringen te toetsen aan objectieve gegevens die de Commissaris-generaal kent, de Commissaris-generaal louter zich beperkt tot de lapidaire mededeling dat de Minister correct handelde en dat vertoogster moet worden afgewezen omdat zij haar asiel fundeert op dezelfde gronden als haar schoonzoon die zijn verzoek als niet ontvankelijk zag afgewezen.

Dat om tot een rechtmatig besluit te komen de betrokken administratie volledig op de hoogte moet zijn van de feiten die haar besluitvorming kunnen beïnvloeden en dat het de taak van een onafhankelijke administratie zou moeten zijn objectief een dossier samen te stellen en ieder dossier op een eerlijke wijze te beoordelen: misschien kon vertoogster door haar vluchtelingenverhaal licht werpen op dat van haar echtgenoot, of op zijn lot...

Dat de Commissaris-generaal hier in dezelfde zin zijn opdracht te buiten is gegaan zodat de beslissing aangetast is door machtsafwending, waarover eveneens infra meer;

Dat de Raad van State dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen feiten te verifiëren en daarvoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht; (zie De Wijngaert, M., 'De feitencontrole door de Belgische en de Franse Raad van State', T.B.P., 1955, 199-211, 287-295)

Dat zeer concreet de redenen om te besluiten tot manifeste ongegrondheid berusten op een andere procedure wat op zich geen afbreuk doet aan de consistentie van het vluchtelingenverhaal van vertoogster, waarover infra meer;

Dat bovendien in de verklaring van vertoogster geen anomalieën konden worden 'gevonden';

Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen in strijd met de wettelijke opdracht van verweerders en op basis van bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd.”.

Tweede ernstig middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Overwegende dat het tweede ernstig middel van vertoogster de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, meerbepaald de verplichting tot zorgvuldigheid;

Dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bestuurlijke overheid is gebonden aan de beginselen van behoorlijk bestuur;

(zie: I., Opdebeek, “het Recht op verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen” in Opdebeek, (ed) Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer rechtswetenschappen, 1993, 51)

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meent een beslissing te moeten nemen omdat het asielverzoek van haar schoonzoon werd afgewezen omdat deze niet werd geloofd door de Minister en de C.G.;

Dat vertoogster op de hoogte is van de weigering maar slechts identieke schendingen kan opwerpen (en verduidelijken) in de procedure in de hoop dat de waarheid zoals deze zich voordeed thans wel geloofd wordt door de administratie;

dat indien vertoogster de administratie om de tuin had willen leiden zij zonder probleem een ander verhaal had kunnen overleggen zonder dat dit objectief zou kunnen worden gecontroleerd door de administratie;

Dat wat evenwel essentieel is in het dossier buiten beschouwing wordt gelaten en zelfs formeel wordt betwijfeld louter en alleen gelet op het gebeurde in het dossier van de schoonzoon;

Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bijzonder onzorgvuldig is te werk gegaan daar waar hij bovendien de beweringen niet heeft onderzocht en getoetst aan algemeen bekende informatie;

Dat de vaste Rechtspraak van de Raad van State deze schending van de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert door de administratieve beslissing te vernietigen;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen op basis van een onvolkomen dossier en in strijd met de zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd.”.

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord repliceert:

“2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de wettelijke opdracht van verweerder.

Verweerder benadrukt dat elk dossier door de Commissaris-generaal individueel wordt onderzocht en behandeld. Verzoekster werd uitgenodigd op een interview op het Commissariaat-generaal om haar asielrelaas persoonlijk uiteen te zetten. Tijdens het interview bleek evenwel dat de door haar ingeroepen problemen het rechtstreeks gevolg zijn van de problemen die haar schoonzoon H. G. (O.V. 4.845.810) in het kader van zijn asielaanvraag inriep (zie o.a. verhoorverslag CGVS, p. 2 “Zelf ooit persoonlijke problemen ? Ja, maar deze waren gevolg van problemen schoonzoon. Daarvoor heeft KV nooit problemen gehad. Ze werkte als lerares, geen problemen.”). Ten aanzien van verzoeksters schoonzoon werd op 31 mei 2000 door de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen, nadat er was vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielrelaas wegens tegenstrijdigheden van zijn verklaringen met informatie beschikbaar op het CGVS en met de verklaringen van zijn echtgenote. Bijgevolg was de Commissaris-generaal gerechtigd

verzoeksters asielaanvraag kennelijk ongegrond te verklaren, omdat er in haar hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging. Verweerder heeft daarbij zijn opdracht of zijn bevoegdheid niet overschreden. Het eerste middel is niet ernstig.”.

2.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in de memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verzoekende partij;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar het inleidend verzoekschrift;

2.1.5. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de vraag of ze zelf ooit persoonlijke problemen heeft gehad antwoordde: “Ja, maar deze waren gevolg van problemen schoonzoon. Daarvoor heeft KV (de verzoekende partij) nooit problemen gehad. Ze werkte als lerares, geen probleem.”; dat de verzoekende partij deze vaststelling niet betwist, noch betoogt een eigen vluchtrelaas te hebben; dat de verzoekende partij zich bij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als haar schoonzoon; dat de asielaanvraag van de schoonzoon bij beslissing van 31 mei 2000 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verworpen; dat gelet op het voorgaande in redelijkheid kan worden gesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de hem wettelijk toegekende bevoegdheid niet heeft overschreden noch onzorgvuldig tewerk is gegaan door deze asielaanvraag als kennelijk ongegrond te verwerpen; dat het eerste en het tweede middel niet gegrond zijn;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Derde ernstig middel: Afwending van macht: weigering van kennisname

Overwegende dat vertoogster wil laten gelden dat verweerders steeds in dezelfde zin op flagrante wijze weigeren kennis te nemen van de middelen van vertoogster en hierdoor hun macht afwenden;

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen perfect op de hoogte zijn (of zouden moeten zijn) van de toestand in de Kaukasus in het algemeen en in Armenië in het bijzonder; (zie ten overvloede supra)

Dat vertoogster zich dan ook niet onder bescherming kan stellen van welke overheid dan ook en dienden de vlucht te nemen, gelet op het feit dat de daden van vervolging uitgingen van aktoren van de zogenaamd legitieme overheid zelve;

Dat de vrees van vertoogster zelf nog te worden onderworpen aan verdere schendingen concreet is en het verzoek strekkende tot erkenning zowel ontvankelijk is als gegrond;

Dat het weigeren van kennisname van de feiten en aldus het manifest miskennen van deze feiten een afwending van macht inhoudt zodat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt;

Dat vertoogster dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Dat verzoekster overeenkomstig Artikel 39 van het K.B. van 9 juli 2000 vraagt dat onderhavige zaak door de Voorzitter of de Staatsraad wordt verwezen naar een kamer met drie leden.”.

2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord repliceert:

“2.3. In een derde middel werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing machtsafwending alsook een weigering van kennisname zou inhouden.

2.3.1. Betreffende de ‘machtsafwending’ bepaalt A. Mast dat machtsafwending ‘... de onwettigheid (is) waarbij een bestuursorgaan de bevoegdheid welke hem bij de wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel.’ (zie A. MAST, overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 836-639). De rechtspraak eist verder dat het ongeoorloofde kenmerk het enige doel van de betwiste maatregel zou zijn (zie arrest Raad van State nr. 2957 van 3 december 1953). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder zijn macht heeft aangewend tot het nastreven van een ander doel dan het bepaalde oogmerk van algemeen belang. Verweerder heeft op grond van artikel 52 van de Vreemdelingenwet terecht, op basis van de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen, kunnen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag.

2.3.2. Verwerende partij stelt verder nog dat elke asielaanvraag door de Commissaris-generaal afzonderlijk en individueel wordt onderzocht. Alvorens een beslissing te nemen bestudeert hij alle elementen beschikbaar in het administratief dossier. De Commissaris-generaal neemt bij het nemen van een beslissing steeds de concrete situatie in het land van herkomst in aanmerking, zowel in de ontvankelijkheidsfase als bij de procedure ten gronde. Bovendien gaat het steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn evenwel bepalend bij de beoordeling van het dossier door de Commissaris-generaal.

Het derde middel is niet ernstig.”.

2.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in de memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verzoekende partij;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar het inleidend verzoekschrift;

2.2.5. Overwegende dat de verzoekende partij machtsafwending aanvoert; dat daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich in het middel niet beperkt tot blote beweringen, zij verzuimt aan te tonen of enig begin van bewijs aan te bieden van het vereiste dat het door haar aangevoerde ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de betwiste beslissingen; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig november tweeduizend en twee, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.